

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-102/2025-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Snježani Polgar, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Dražena Sredara, OIB:52241019595, Sv. Josipa 39, Požega, zastupan po odvjetnicima iz OD Hećimović i partneri d.o.o., Slav. Brod, Ante Starčevića 40, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB:92963223473, zastupane po Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija iz Zagreba, Iblerov trg 10/VII, p.p.92, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, v.p.s. 4.062,26 EUR, nakon glavne javne rasprave zaključene 20. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, i opunomoćenika stranaka na temelju članka 335. stavak 4. ZPP-a, dana 2. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj: 500/2006 od 25. srpnja 2006. godine sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i tužitelja Dražena Sredara iz Požege, Sv. Josipa 39, OIB: 52241019595, kao korisnika kredita, u dijelu u kojem je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika kao kreditora (u dijelu članka 2. Ugovora o namjenskom kreditu).

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Draženu Srdaru iz Požege, Sv. Josipa 39, OIB: 52241019595, na ime stečenog bez osnove po osnovi preplaćenih kamata iznos od 4.062,26 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od

- 20,21 eur od dana 02.11.2007. do isplate,
- 20,52 eur od dana 07.12.2007. do isplate,
- 20,65 eur od dana 09.01.2008. do isplate,
- 20,98 eur od dana 14.02.2008. do isplate,
- 40,50 eur od dana 15.03.2008. do isplate,
- 40,03 eur od dana 13.04.2008. do isplate,
- 38,89 eur od dana 18.05.2008. do isplate,
- 39,51 eur od dana 06.06.2008. do isplate,
- 39,09 eur od dana 12.07.2008. do isplate,
- 38,67 eur od dana 02.08.2008. do isplate
- 38,79 eur od dana 02.09.2008. do isplate,
- 39,37 eur od dana 02.10.2008. do isplate,
- 42,76 eur od dana 02.11.2008. do isplate,

-40,27 eur od dana 02.12.2008. do isplate,
-43,03 eur od dana 03.01.2009. do isplate,
-43,41 eur od dana 02.02.2009. do isplate,
-43,59 eur od dana 03.03.2009. do isplate,
-42,84 eur od dana 10.04.2009. do isplate,
-42,65 eur od dana 20.05.2009. do isplate,
-42,43 eur od dana 10.06.2009. do isplate,
-42,45 eur od dana 11.07.2009. do isplate,
-56,66 eur od dana 15.08.2009. do isplate,
-57,55 eur od dana 16.09.2009. do isplate,
-56,79 eur od dana 15.10.2009. do isplate,
-57,22 eur od dana 13.11.2009. do isplate,
-57,05 eur od dana 15.12.2009. do isplate,
-58,67 eur od dana 20.01.2010. do isplate,
-59,19 eur od dana 17.02.2010. do isplate,
-59,32 eur od dana 17.03.2010. do isplate,
-62,10 eur od dana 19.06.2010. do isplate,
-62,10 eur od dana 19.06.2010. do isplate,
-62,10 eur od dana 19.06.2010. do isplate,
-63,35 eur od dana 20.07.2010. do isplate,
-63,98 eur od dana 19.08.2010. do isplate,
-66,72 eur od dana 15.09.2010. do isplate,
-64,89 eur od dana 15.10.2010. do isplate,
-65,53 eur od dana 15.11.2010. do isplate,
-67,67 eur od dana 15.12.2010. do isplate,
-40,45 eur od dana 25.01.2011. do isplate,
-40,24 eur od dana 13.02.2011. do isplate,
-41,01 eur od dana 15.03.2011. do isplate,
-40,41 eur od dana 15.04.2011. do isplate,
-43,27 eur od dana 11.06.2011. do isplate,
-43,27 eur od dana 11.06.2011. do isplate,
-74,60 eur od dana 15.07.2011. do isplate,
-69,73 eur od dana 15.08.2011. do isplate,
-64,22 eur od dana 15.09.2011. do isplate,
-62,35 eur od dana 16.10.2011. do isplate,
-62,49 eur od dana 15.11.2011. do isplate,
-62,65 eur od dana 15.12.2011. do isplate,
-64,34 eur od dana 15.01.2012. do isplate,
-64,85 eur od dana 17.02.2012. do isplate,
-64,22 eur od dana 15.04.2012. do isplate,
-64,92 eur od dana 06.06.2012. do isplate,
-64,92 eur od dana 06.06.2012. do isplate,
-64,37 eur od dana 10.07.2012. do isplate,
-64,37 eur od dana 10.07.2012. do isplate,
-64,63 eur od dana 05.08.2012. do isplate,
-63,91 eur od dana 08.09.2012. do isplate,
-63,76 eur od dana 12.10.2012. do isplate,
-64,32 eur od dana 07.11.2012. do isplate,
-63,64 eur od dana 13.02.2013. do isplate,
-63,64 eur od dana 13.02.2013. do isplate,

-64,56 eur od dana 16.04.2013. do isplate,
-62,75 eur od dana 07.06.2013. do isplate,
-62,75 eur od dana 07.06.2013. do isplate,
-62,52 eur od dana 07.07.2013. do isplate,
-62,52 eur od dana 07.07.2013. do isplate,
-62,90 eur od dana 09.08.2013. do isplate,
-62,90 eur od dana 09.08.2013. do isplate,
-64,13 eur od dana 03.10.2013. do isplate,
-64,13 eur od dana 03.10.2013. do isplate,
-63,71 eur od dana 17.11.2013. do isplate,
-63,64 eur od dana 18.01.2014. do isplate,
-63,64 eur od dana 18.01.2014. do isplate, i to do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, a sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Draženu Serdaru iz Požege, Sv. Josipa 39, OIB: 52241019595, troškove parničnog postupka u iznosu od 2.484,43 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 2. lipnja 2026. pa do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, a sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Dražen Serdar podnio je tužbu protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. u kojoj navodi da je dana 25.7.2006. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 500/206. Tuženik kao kreditor odobrio je i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita iznos kunske protuvrijednosti iznosa od 84.630,00 CHF po srednjem tečaju HNB na dan korištenja kredita s rokom vraćanja od 25 godina.

1.1. Istim ugovorom, ugovoreno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju HNB na dan dospjeća, odnosno na dan plaćanja.

1.2. Pored iznosa glavnice tužitelj se obvezao tuženiku, temeljem čl. 2. ugovora, platiti i kamatu koja je na dan sklapanja ugovora 4,50 % godišnje. Kamatna stopa određena je kao promjenjiva i vezana za određenu valutnu klauzulu. Navodi da o ugovorenoj kamati sa ugovorenom, promjenjivom, godišnjom kamatnom stopom stranke nisu posebno pregovarale s obzirom da se radilo o tipskom ugovoru kreditora, na sadržaj kojeg tužitelj nije imao mogućnosti utjecati.

1.3. Tuženik je za vrijeme trajanja otplate kredita jednostrano mijenjao kamatnu stopu, bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, te je ista od dana isplate kredita do 1. siječnja 2014. godine, kao dana stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 143/13) višekratno mijenjana jednostranom odlukom tuženika, na štetu tužitelja.

1.4. Ističe da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine, potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015. godine, u točki 1. izreke, utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 01.04. 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koje utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, te je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te Zakona o obveznim odnosima.

1.5. S obzirom da su pravomoćnim presudama utvrđene ništetnim i nepoštenim ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine, to je tuženik sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima, u vezi s člankom 1111., člankom 1115., te člankom 1046. istog Zakona, dužan vratiti tužitelju sve što je primio na temelju takvih odredbi ugovora.

1.6. Poziva se na čl. 502.c Zakona o parničnom postupku kojim je propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. istog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, te da će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

1.7. Isto tako da je, člankom 138.a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07 i 79/09), odnosno člankom 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14 i 110/15), propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

1.8. Tužitelj nadalje navodi da je kao korisnik kredita s tuženikom, kao kreditorom, sklopio dana 5.2.2016. godine dodatak ugovoru o kreditu temeljem odredbi članka 19.a do 19.i Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/2009 – 102/2015), kojim Aneksom je izvršena konverzija tužiteljevog kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kunski kredit s valutnom klauzulom u EUR.

1.9. Unatoč ugovorenoj konverziji, tužitelj i nadalje ima pravni interes ustati s tužbom na utvrđenje ništetnim ugovornih odredbi Ugovora o kreditu od 25.7.2006. godine, kojim je kamatna stopa određena kao promjenjiva, kao i s kondemnatornim zahtjevom za isplatu.

1.10. Tužitelj upućuje na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u rješenju br. Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. godine, u kojoj odluci se u bitnom navodi da sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditu (Narodne novine, broj 102/15 – u daljnjem tekstu: ZIDZOPK) – Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR – kojim su odredbe iz Ugovora o namjenskom kreditu izmijenjene u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te je postignut sporazum o raspolaganju preplatom – ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništete, te stoga tužitelj ističe da mu nije u cijelosti podmiren dug i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatom. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st.1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st.2. ZOO, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen). Vrhovni sud Republike Hrvatske zaključuje da tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju.

1.11. Ističe da kao laik ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem da bi postavio točno određen, specificirani zahtjev navođenjem preplaćenog iznosa s osnova promjena kamatne stope (razlike u iznosu između obračunate kamate i inicijalno ugovorene kamate po svakom pojedinom mjesečnom anuitetu za razdoblje od 4. travnja 2007. do 31. prosinca 2013., već je vrijednost predmeta spora postavio okvirno a nakon provođenja financijskog knjigovodstvenog vještačenja na okolnost visine dugovanja tuženika prema tuženiku, specificirat će tužbeni zahtjev a sve sukladno čl. 186 b, st. 3. ZPP-a. Predlaže da se utvrde ništetnom odredbe čl. 2. ugovora o kreditu u dijelu u kojem je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva te da sud naloži tuženiku na ime stečenog bez osnove isplatu iznosa od 45.000,00 HRK.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu (list 23-32) u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane u pogledu pravne osnove, visine (izračuna), kao i činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik osporava osnovu i tijek zateznih kamata.

2.1. Tuženik se protivi tužiteljevom dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja i saslušanju tužitelja s obzirom da se, u konkretnom slučaju, spor vodi u vezi pravnog pitanja.

2.2. U odnosu na posljednju presudu VSRH br. Rev 2221/2018 od 3. rujna 2019.g. (dostupnu na mrežnim stranicama VSRH), tužena banka ukazuje na dio obrazloženja te presude u kojem VSRH, ocjenjujući pitanje o postojanju pravnog interesa za traženje deklaratorne pravne zaštite radi utvrđenja ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi u ugovorima o CHF kreditima, takav pravni interes isključuje u odnosu na korisnike konvertiranih kredita (str. 22. presude br. Rev 2221/2018). Stoga se i tužbeni zahtjev za isplatu pokazuje neosnovanim.

2.3. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose dospjele prije 24. svibnja 2014.

2.4. U odnosu na kondemnatorni zahtjev, tuženik ističe da je tužitelj prije podnošenja tužbe imao sve podatke na temelju kojih je mogao potpuno odrediti tužbeni zahtjev. Naime, tuženik je tužitelju tijekom trajanja ugovornog odnosa redovno dostavljao sve relevantne isprave i podatke (otplatne planove, promete po kreditu, odluke o promjeni kamatnih stopa). Posljedice okolnosti u kojima tužitelj uslijed vlastita nemara te isprave nije sačuvao, ne opravdavaju nedovoljnu određenost tužbenog zahtjeva. Osim navedenog, svim korisnicima CHF kredita koji su svoje kredite konvertirali u EUR kredite na tuženikovim mrežnim stranicama već duže vrijeme je dostupan izračun konverzije za svakog korisnika posebno.

2.5. U izračunu konverzije nalaze se potpuni, točni i precizni podaci o tužiteljevoj CHF kreditnoj partiji, na temelju kojih je tužitelj (uvažavajući mogućnost da ne mora biti ekonomski stručnjak) mogao tražiti isplatu pojedinih svota s definiranim iznosima i dospijecem te tako postaviti sasvim određen tužbeni zahtjev radi isplate navodne preplate po osnovi CHF valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Stoga se radi o očitoj zloporabi procesnih ovlaštenja koja ne smije uživati pravnu zaštitu.

2.6. U kontekstu prethodno navedenog, tuženik drži da je kondemnatorni tužbeni zahtjev nedovoljno određen. Tužitelj je dužan postaviti određen tužbeni zahtjev u tužbi, i nije ovlašten po ZPP (osim u slučaju opravdane stupnjevite tužbe što nije konkretan slučaj) tužbeni zahtjev odrediti nakon provedenog vještačenja, u dokaznoj fazi postupka. Tužbeni zahtjev određuje tužitelj, a ne vještak. Zato se tuženik protivi svakom budućem određivanju/specificiranju/preciziranju tužbenog zahtjeva.

2.7. Tuženik nadalje ističe da je predmetni kredit konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015 - u nastavku „ZID ZPK/ 15”), s obzirom na to da su tužitelj i tuženik 19. siječnja 2016. godine sklopili dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom.

2.8. Sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama ZID ZPK/15.

2.9. Tužena banka ukazuje na to da je sukladno članku 19.d. ZID ZPK/15 prije objave kalkulatora konverzije bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ZID ZPK/15, te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama. Prema tome,

na strani banke postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu sa zakonom, s obzirom na to da je to upravo i potvrdio neovisni revizor.

2.10. Konverzija kredita, nastupila je na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu u CHF, da se njegov kredit konvertira u kredit u kunskoj protuvrijednosti EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, i to nakon što je tužitelj, u skladu s odredbama ZID ZPK/15 dobio od banke zakonom propisane, iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li, ili neće prihvatiti konverziju, uključujući podatak o pretplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate, u brojčanom iznosu, pri čemu je sam način izračuna konverzije zakonodavac izričito propisao u članku 19.c ZID ZPK/15 na način da je banka bila dužna i početno odobrenu CHF glavnicu kredita pretvoriti u EUR glavnicu po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, početno ugovorenu kamatnu stopu CHF kredita zamijeniti EUR kamatnom stopom koju je tužena banka primjenjivala na EUR kredite na datum sklapanja CHF ugovora o kreditu iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih CHF anuiteta pretvoriti u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate pri čemu su takvi iznosi pretvoreni u EUR predstavljali osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih po novom EUR otplatnom planu ukupno uplaćene iznose (preračunate u EUR), a koji su veći od iznosa potrebnih uplata po usporednom EUR kreditu rasporediti kao preplatu te iskoristiti za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplatiti korisniku kredita, ovisno koji je od dva moguća, zakonom propisana slučaj, nastupilo pri čemu na iznos preplate tužena banka nije bila dužna obračunati ni kamatu niti tečajnu razliku, već je njih, sukladno izričitoj zakonskoj odredbi, snosio potrošač.

2.11. Tužena banka bila je u zakonskoj obvezi sklopiti pravni posao kojim se u pravnom smislu implementirala volja tužitelja da konvertira svoj kredit, što je ona i učinila pod prijetnjom strogih prekršajnih sankcija iz ZID ZPK/15; pa je time naposljetku, sukladno intenciji zakonodavca tužitelj stavljen u položaj kao da je otpočetka, cijelo vrijeme koristio kredit denominiran u EUR, čime je isključivo po svojem slobodnom izboru, izjednačen s položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR, sve na način koji je bio utemeljen na valjano, od strane banke primijenjenim, a iscrpno propisanim procedurama i svim uvjetima koje je zakonodavac normirao u ZID ZPK/15, uključujući svako povišenje CHF kamatne stope i povišenje CHF tečaja tijekom otplate.

2.12. Nadalje tuženik navodi da sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvata konverzije, koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom zakonom propisanih sankcija, jest pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužitelja, riješila sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije, na način propisan zakonom.

2.13. Pravni posao (dodatak) kojim je izvršena konverzija odnosi se na konvertiranje ugovora o kreditu ab initio i to u oba bitna sastojka: i u dijelu valutne klauzule i u dijelu kamatne stope. Njime su ugovorene strane suglasnošću volja stvorile posve novu pravnu osnovu (različitu od ugovora o kreditu u švicarskim francima koji je bio predmetom konverzije) temeljem koje su se tužitelj (dobrovoljno) i tuženik (po sili zakona) sporazumjeli pod kojim će kreditnim uvjetima (uz koju valutnu klauzulu i uz koje kamatne stope) iskoristiti do tada uplaćene svote. Taj pravni posao bio je, kao što je to opće poznato, ujedno ekonomski nepovoljan za tuženu banku, ali je ona po svemu postupila u skladu sa zakonom.

2.14. Banka je pri tome po ZID ZPK/15 bila dužna napraviti „novi otplatni plan” i njime zamijeniti početno utvrđeni otplatni plan” (čl. 19.c, stavak (1) točka 3. ZID ZPK/ 15) s

„novim anuitetima u EUR”, te svim „izmjenama ugovornih uvjeta” koji uključuju, „Iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta”.

2.15. Dakle, sklapanjem dodatka, tužitelj i tužena banka su u skladu s odredbama ZID ZPK/15, trajno i konačno uredile svoj pravni odnos, u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji, te su stoga konverzijom posljedice nepoštene, ništetne odredbe CHF ugovora o kreditu uređene voljom stranaka, što smisleno isključuje pravo tužitelja da uz provedenu konverziju istodobno traži i povrat stečenoga bez osnove, pozivom na uvjete ugovora o kreditu u CHF-u, koji je konverzijom ab initio, otpao i nadomješten je novom, nesporno zakonitom osnovom (EUR ugovor), temeljem koje je tužitelj stekao na zakonu utemeljeno potraživanje preplate.

2.16. Kako su međutim voljom ugovornih strana sva plaćanja u otplati CHF kredita ugovorena kao plaćanja s osnove EUR kredita (i to s učinkom ab initio), pa je obračun svih uplata po ranijoj pravnoj osnovi plaćanja (konvertirani CHF ugovor) izvršen u odnosu na novu pravnu osnovu (postojeći EUR ugovor), tužitelj više ne može imati zahtjev zbog stjecanja bez osnove pozivom na uvjete CHF kredita. U potvrdu ovog stajališta, govori i shvaćanje VSRH iz odluke Rev 1172/2018 od 19. ožujka 2019. koje eliminira zahtjeve po osnovi razlike kamata ili tečajnih razlika u slučaju konverzije kredita.

2.17. Tužitelju su povijesne kamatne stope u trenutku prihvata konverzije bile poznate u brojčanom iznosu kao da su bile ugovorene kao fiksne, a nakon toga razdoblja, kamate su se u budućem razdoblju ravnale prema ugovorenom parametru i fiksnom dijelu kamatne stope za EUR kredite.

2.18. Tužena banka nema mogućnosti dovoditi u pitanje sadržaj odluka na koje se tužitelj poziva pred redovnim sudovima, ali ukazuje na to da one ne potvrđuju osnovanost tužiteljevih tužbenih razloga u ovom sporu, nego ih te odluke, štoviše, izravno demantiraju.

2.19. Prihvatom ugovora o konverziji sukladnog ZID ZPK/15 potrošač više nije bio u poziciji da " ne može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze" odnosno da ne može provjeriti opravdanost budućih promjena kamatnih stopa. Pristajući na izračun koji je sadržavao tako iskazane kamatne stope u EUR kreditima, pristao je na čvrsto definiranu prošlost, jer su povijesne kamatne stope bile iskazane konkretnom brojkom, ali na budućnost u pogledu visine kamatne stope mahom konverzije, za koje razdoblje je ugovorio primjenu točno određenog parametra i fiksnog djela kamatne stope.

2.20. Tuženik nadalje ističe da se stjecanje na njegovoj strani ne bi moglo, niti se dogodilo primitkom jednokratne uplate tužitelja tuženiku od 45.000,00 HRK odnosno da nikakve uplate tužitelja, tuženiku u iznosu od 45.000,00 HRK u razdoblju otplate nije bilo.

2.21. Tuženik ističe i prigovor promašene aktivne legitimacije jer da iz prometa po kreditu proizlazi da su osim tužitelja, treće osobe otplaćivale obveze po kreditu

2.22. Na temelju svega navedenog, tuženik predlaže da sud, nakon provedenog postupka, odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku podmiri parnične troškove.

3. Podneskom od 7.11.2019. (list 133) tužitelj se očitavao na navode odgovora na tužbu. Ističe da je Vrhovni sud 19.3.2019. donio odluku br. Rev 1172/2018-2, kojom je utvrdio da su odredbe ugovora o kreditu koje se odnose na kamate na kredite u švicarskim francima od 1. siječnja 2013. do 1. siječnja 2014. djelomično ništetne jer banke nisu uskladile "svoje poslovanje glede promjenjivih kamata" s odredbom članka 11.a Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, br. 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15, 52/16.). To znači da je banka, iako je definirala LIBOR kao mehanizam određivanja promjenjivog dijela kamatne stope, jednostrano i bez objašnjenih razloga povećala fiksni dio kamatne stope. Ipak, sud je u toj svojoj odluci, primjenjujući članak 87. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 41/14., 110/15., 14/19.) i opću odredbu iz članka 105. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08., 125/11., 78/15., 29/18.), odlučio da ugovori o kreditu, kod kojih je utvrđena ništetnost u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa s parametrima promjenjivosti koje banke jednostrano određuju svojim odlukama, mogu opstati i bez tih ništetnih odredaba. Dakle, taj ništetni dio će se smatrati kao da nikada nije postojao, a kamatna stopa koja je ugovorena u trenutku sklapanja ugovora će se primjenjivati dok se na zakonit način ne nadomjesti dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim i uspostavi zakonit mehanizam promjene kamatne stope.

3.1. Ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke je jasna i lako uočljiva, ali nije razumljiva jer je jedino sigurno da visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke, ne navode se bilo kakvi kriteriji npr. iz općih uvjeta poslovanja ili sl., već se promjena visine stope veže samo za odluku banke, a je li to možda podrazumijeva i primjenu nekih kriterija, u samom ugovoru nije navedeno.

3.2. Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. U konkretnom slučaju to znači da su u Ugovoru tužitelju morali na transparentan način biti objašnjeni razlozi i pojedini mehanizmi promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora tako da oni na temelju jasnih i razumljivih kriterija mogu predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

3.3. Odredba o promjeni kamatne stope je ključna ugovorna odredba a ovisna je isključivo o odluci jednog ugovaratelja - banke, bez da su istodobno precizno određeni uvjeti promjenjivosti ili referentna stopa za koju se veže promjena, pa ista odredba na taj način uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, jer dolazi do situacije da vjerovnik/tuženik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Stoga se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a putem ove ugovorne odredbe tuženik je potpuno izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu (kamate), što je suprotno odredbi članka 26. ZOO-a koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora.

3.4. Prema odredbi članka 83. ZZZP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet

ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Imajući u vidu da je kamata cijena, da je cijena bitan element ugovora o kreditu te da mora biti određena odnosno određiva, već samim tim odredbu ugovora koju koristi tuženik, a na temelju koje se cijena određuje prema odluci banke (jednostrano) bez unaprijed formuliranog čvrstog kriterija za promjenu, ocijeniti je protivnom načelu savjesnosti i poštenja. Kako je u odluci VTS-a posebno istaknuto, "iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, ta činjenica da obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom jer u vrijeme zaključenja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna niti koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita, koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati.

4. Sud je rješenjem broj P-162/2019-6 od 8.1.2020. prekinuo postupak te isti nastavio rješenjem broj P-162/2019-15 dana 24. ožujka 2025. a po pravomoćnosti rješenja o nastavku postupka, isti se vodi pod novim posl. brojem P-102/2025.

5. Tuženik u nastavku postupka podneskom od 8.5.2025. (list 152-162) ustraje na osporavanju istaknutih tužbenih zahtjeva napominjući da je Ustavni sud Republike Hrvatske zaključio kako je ZID ZPK/15 u cijelosti u skladu sa Ustavom. Nakon što je Ustavni sud ocijenio da je ZID ZPK/15 usklađen s Ustavom, pokrenut je ogledni spor koji se vodio na VSRH pod brojem Gos-1/2019 te je VSRH donio rješenje 4.3.2020. kojim je potvrdio kako su dodatci/sporazumi koji su sklopljeni temeljem ZID ZPK/15 valjani te proizvode sve pravne učinke i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Osim toga tuženik ukazuje i na druge odluke VSRH i to broj Rev-1359/19, Rev-637/19 Rev-586/19 te odluke Županijskih sudova.

5.1. Isto tako ukazuje na presudu Suda EU C-567/20 koju odluku je sud utemeljio na zaključku da su odredbe glave IV. a ZID ZPK/15 "odredbe nacionalnog prava koje imaju obveznu prirodu, u smislu članka 1. stavka 2. Direktive 93/13, tako da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba istog zakona, čiji je cilj nadomjestiti ništetne odredbe koje se nalaze u ugovoru o kreditu sklopljenom s potrošačem, ne podliježu odredbama te Direktive." Sud EU je pritom u obrazloženju Presude utvrdio da se u konkretnom slučaju Direktiva 93/13 ne primjenjuje na izvorni ugovor, ali da se primjenjuje na dodatak ugovoru koji je sklopljen nakon pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji, pa je sud nadležan i ovlašten kako *ratione materie* tako i *ratione temporis* presudom dati tumačenje prava Unije u odnosu na primjenu Direktive samo u odnosu na dodatak. 29. 30. 31. V. 32. Sud EU je u tom pogledu odluku u smislu tumačenja prava EU, utemeljio upravo na navodima Općinskoga građanskoga suda u Zagrebu, i to napose u točkama 59. do 61. Presude.

5.2. Dakle da se odluka suda EU temelji na okolnostima koje nisu sporne u postupcima koje pred hrvatskim sudovima vode potrošači koji su prihvatili konverziju, odnosno da su „odredbe glave IV. a navedenog zakona odredbe nacionalnog prava koje imaju obveznu primjenu“. Upravo zbog toga je Sud EU ocijenio kako u smislu čl. 1. stavka 2. Direktive 93/13, ugovorne odredbe koje su odraz odredaba ZID ZPK/15 „čiji je cilj nadomjestiti ništetne odredbe koje se nalaze u ugovoru o kreditu sklopljenim s potrošačem, ne podliježu odredbama te direktive“.

5.3. Slijedom navedenoga tuženik smatra da tužitelj u ovom postupku, nakon konverzije, ne može imati bilo kakvu tražbinu na povrat stečenoga bez osnove zbog bilo kakve preplate, odnosno stjecanja bez osnove iz vremena kad se primjenjivao ugovor o kreditu u protuvrijednosti CHF, jer je izabrao izjednačiti se u svojem pravnom položaju s dužnikom u eurski denominiranom kreditu, u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Time je tužitelj raniju pravnu osnovu, s koje je primio i po kojoj je do tada otplaćivao kredit s retroaktivnim učinkom zamijenio posve novom pravnom osnovom. Stoga tužitelj više ne raspolaže zahtjevom koji bi se oslanjao na pravnu osnovu koja je njegovom voljom ab initio izgubila svaki pravni učinak u pogledu visine kreditne obveze, kojega je imala po izvorno sklopljenom ugovoru o kreditu u kunskoj protuvrijednosti CHF.

5.4. Ukoliko sud, unatoč svemu gore navedenom ipak odluči provesti izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, tuženik predlaže da u tom slučaju vještak izračuna negativne razlike i uračuna preplatu priznatu tužitelju prilikom konverzije u iznosu od 10.452,59 kn.

5.5. Tuženik osporava tužitelju i svojstvo potrošača odnosno ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačku svrhu.

6. Sud je kao nesporno utvrdio da su tužitelj i tuženik dana 25.7.2006. sklopili ugovor o kreditu za iznos od 84.630,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti s promjenjivom kamatnom stopom koja je na dan zaključenja ugovora iznosila 4,50 % kao i da su dana 5.2.2016. sklopile dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj: 102/2015.) – konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

7. Sporna je međutim osnova i visina tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, aktivna legitimacija, te je li tužitelj imao svojstvo potrošača kao i tijekom zatezne kamate.

8. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u ugovor o namjenskom kreditu od 25.7.2006. (list 8-15), dodatak ugovora o kreditu od 5.2.2016. (list 16-21), podatke o promjeni kamatnih stopa (list 22), u nalaz i mišljenje knjig vještaka Borisa Belunjaka. od 23.8.2025. (list 189-196), saslušan je tužitelj, izvršen je uvid u sve priloge u spisu te uvid u spis P-101/23 kroz e sustav.

9. Nakon provedenog financijskog knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je podneskom od 30.10.2025. (list 205-207) u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka, uredio tužbeni zahtjev potražujući na ime stečenog bez osnove iznos od 4.062,26 EUR.

9.1. Ističe da potražuje razliku više plaćenih anuiteta zbog primjene promjenjivih redovnih kamatnih stopa u odnosu na početno ugovorenu redovnu kamatnu stopu po svakom pojedinačnom anuitetu ali bez umanjenja iznosa priznate preplate po konverziji kredita iz valute CHF u valutu EUR budući je ista preplata odbijena u parničnom postupku koji se vodio između istih parničnih stranka bod brojem P-101/2023.

10. Tuženik se u podnesku od 29.12.2025. (list 208-212) usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva, ističući prigovor zastare na preinačeni dio. Ističe sve i da se ima primijeniti zastarni rok prema utvrđenjima kolektivne zaštite, zastarni rok za tužiteljev zahtjev po

osnovi kamatne stope počeo je teći od 13. lipnja 2014.g. kada je donesena presuda VTSRH posl. broj PŽ-7129/13, tako da je zastara nastupila 14.6.2019. Tužitelj je zahtjev je zastario jer je za računanje zastare odlučan dan preinake tužbe (30.10.2025.) a ne dan podnošenja tužbe.

10.1. Tuženik smatra da zakonske zatezne kamate na preinačeni dio teku od trenutka kada je isti postavljen jer tuženik ne može biti u zakašnjenju u odnosu na razdoblje prije nego je uopće postavljen preinačeni dio tužbenog zahtjeva. S tim je u skladu i shvaćanje VSRH u odluci Rev 1133/2021. Čak i da se može smatrati tuženika nepoštenim i nesavjesnim kako to tužitelj prikazuje, što dakako tuženik osporava, tuženik ukazuje sudu da je tužitelj tek nakon uspjeha kolektivne tužbe pred TS u Zagrebu i uspjeha iste pred VTSRH istaknuo svoj zahtjev i ukazao na nepoštenje predmetnih ugovornih odredaba, a do dana podnošenja ove tužbe tužitelj nije ukazivao na ništetnost tih ugovornih odredbi zbog njihovog navodnog nepoštenja, te drži da ga se nikako ne može smatrati nepoštenim stjecateljem od 2010.g. Prema tome, čak i da treba vratiti navodno stečeno bez osnove tužitelju (a to tuženik osporava), vraćanje sa zateznim kamatama ne bi smjelo uslijediti prije nego od dana podnošenja tužbe u ovom predmetu odnosno postavljanja konačnog tužbenog zahtjeva. Kod navedenog, tuženik se poziva na stav sjednice Građanskog odjela VS RH održane 5. ožujka 2004. g.

11. Sud je na glavnoj raspravi održanoj 14. siječnja 2026. dopustio preinaku tužbenog zahtjeva temeljem čl. 190. st. 2 i 3. ZPP-a. ("Narodne novine" broj: 35/91, 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 ,dalje: ZPP-a).

12. Sud je nakon provedenog dokaznog postupka, analizirajući dokaze sukladno čl. 8. ZPP-a, utvrdio je da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti, odlučivši kao u izreci presude.

13. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P 1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđene u tom dijelu presudom VSRH br. PŽ 7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostavnom odlukom tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom potvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koje utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime je tuženik u razdoblju do 6. kolovoza 2007. godine postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90 Zakona o zaštiti potrošača (NN 66/03) a od 7. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama čl. 96. i 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 97/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

14. Prema odredbi čl. 502.a. st. 1. ZPP-a, udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i

prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

14.1. Prema odredbi čl. 502.c. ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a. st. 1 toga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

14.2. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi isplate, odnosno navedena presuda ima izravan učinak na ovaj postupak radi individualne zaštite tužitelja kao potrošača te i u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502. c ZPP-a obvezuje sud u ovom postupku.

15. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu od 25.7. 2006. utvrđeno je da je prema čl. 1. ugovora kreditor stavio korisniku kredita, tužitelju, kredit u kunskoj protuvrijednosti iznos od 84.630,00 CHF, obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, koji kredit se korisnik kredita obavezao vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Prema čl. 2 ugovora, korisnik kredita se obvezao kreditoru platiti iznos od 84.630,00 CHF u anuitetima i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva u skladu sa promjenom odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., a na dan sklapanja ugovora redovna kamatna stopa iznosi 4,5 % godišnje.

16. Kako je sud u ovoj parnici vezan za utvrđenja u parnici vođenoj povodom kolektivne tužbe, odnosno za utvrđenja u parnici br. PŽ-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 u odnosu na valutnu klauzulu, te potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. u odnosu na ništetnost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, to je dakle odredba čl. 2. ugovora u djelu kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s odlukom tuženika ništetna.

16.1. Naime, i Vrhovni sud RH u odluci br. Rev-3142/2018-2 od 26. svibnja 2020; te Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u pogledu učinka pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli su stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedene odredbe čl. 502. c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14, 110/15-dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

17. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit digao 2006 godine. Kredit je digao za kupovinu kuće u Požegi Sv. Josipa u kojoj kući je živio sa obitelji. Digao je kredit u

francima jer su to banke nudile a jedino je mogao dići takav kredit. Imao je račun u Zagrebačkoj banci gdje se i odlučio podići kredit. Rekli su mu da će kamatna stopa biti promjenjiva, ali nisu rekli na koji način će se kamatna stopa mijenjati. Činio mu se kao najpovoljniji kredit kako bi mogao kupiti kuću. Nisu pojedinačno pregovarali o visini a niti o promjeni kamatne stope. Banka je sačinila ugovor i dala mu ga na potpis. Pročitao je ali nije razumio sve stavke, niti je pitao da mu se objasni bilo što. Kredit mu se činio povoljnijim jer je kamata bila niža a i rate su bile takve da ih je mogao otplaćivati. Ubrzo nakon zaključenja ugovora kamatna stopa je počela rasti a isto tako i tečaj tako da su mu rate porasle i nije ih financijski više mogao podmirivati. Prihvatio je konverziju jer se hvatao za slamku kako bi mu se smanjila rata a nije znao u trenutku sklapanja konverzije da su ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valuti. Nije obavljao nikakvu djelatnost u kući niti ju je davao u najam nego je živio u njoj. Bio je svjestan da anuitet može rasti i padati ali da će toliko porasti nije bio toga svjestan i da je znao da će anuiteti toliko iznositi nikad ne bi digao kredit prema takvim uvjetima.

17.1. Iz iskaza tužitelja kojem ovaj sud u cijelosti poklanja vjeru proizlazi dakle da tuženik nije potrošaču objasnio razloge i iznio točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredbi. Tuženik nije tužitelju objasnio točne i razumljive kriterije glede promjenjivosti kamatne stope odnosno od kojih parametara ovisi promjenjivost kamatne stope.

17.2. Tužitelj je dobio unaprijed sastavljen ugovor, koji je sadržavao unaprijed ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a tuženik nije dokazao da je potrošaču objasnio razloge i iznio točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredbi odnosno nije dokazao da je tužitelju dao dostatne informacije kako bi mogao donijeti informiranu odluku.

18. Ocjena ovoga suda je da postupanje tuženika u pogledu ugovaranja promjenjive kamatne stope sukladno odluci banke nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora, slijedom čega sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu (čl. 2. ugovora) osnovan, odlučivši kao u izreci presude po točkom I.

19. Obzirom da su stranke sklopile ugovor koji sadrži ništetne odredbe to se na sporni odnos stranaka primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023.; dalje u tekstu: ZOO) koje se odnose na ništetne ugovore tj. odredbe od čl. 322-329. ZOO-a.

20. Prema čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

20.1. Odredbom članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom

imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20.2. Prema članku 1115. istog zakona kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

20.3. Kako je na temelju naprijed navedenog utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu zaključenog između stranaka, kojim se korisnik kredita obvezao kreditoru vratiti iznos kredita u kojem se kamata i glavnica vežu uz valutu švicarski franak uz primjenu promjenjive kamatne stope sukladno odluci banke nepoštene, posljedica čega je ništetnost takvih odredbi pa tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi naplatio i primio od tužitelja, ocjenjujući da je ništetnim odredbama tuženik tako naplaćeni novčani iznos stekao bez osnove u smislu članka 1111. ZOO-a.

21. Po ocjena suda, izvršena konverzija kredita i sklopljeni sporazum ugovornih strana ne utječu na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama zakona temeljem kojega je izvršena konverzija, a niti sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima je ugovorena promjena kamatne stope i valutne klauzule i posljedice tih odredbi koje su utvrđene ništetnim. Dakle, time se nije rješavalo pitanje preplaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope za ovdje utuženo razdoblje.

21.1. Sud nalazi da tužitelj, iako je izvršena konverzija kredita, ima pravo utvrđivati ništetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu i sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

21.2. Sud je pri tome imao u vidu i Odluku Europskog suda (C-452/2018) te činjenicu da tužitelj u trenutku sklapanja dodatka ugovoru o kreditu od 19.1.2016. nije mogao znati za ništetnost spornih odredbi, a koje su utvrđene tek Odlukom Trgovačkog suda br.P-1401/2012 potvrđenoj u odnosu na valutnu klauzulu odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 te potvrđenoj u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu odlukom istog suda br. PŽ-7129/2013., a niti se tužitelj odrekao zaštite koju mu pruža Direktiva vijeća br. 93/2013/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

21.3. Osim toga, u odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15 koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.) nije predviđeno i propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gubi pravo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja dodatka ugovoru. Isto tako, iz samog dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju imao je osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama

s valutnom klauzulom u eurima (članak 19. a do članka 19. e ZIDZPK/15). Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne sklapanju sasvim novog ugovora i osnovni ugovor o kreditu vrijedio je od dana sklapanja pa do sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i imao je pravne posljedice te nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničim nisu, niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

22. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio temeljem nalaza i mišljenja knjigovodstveno financijskog vještaka Borisa Belunjaka od 23.8.2025. (list 179-197) koji nalaz ocjenjuje stručnim i objektivnim a na koji nalaz i mišljenje stranke nisu imale primjedbi.

22.1. Iz nalaza i mišljenja imenovanog vještaka proizlazi da ukupno više plaćeni anuiteti izračunati zbog primjene promjenjive redovne kamatne stope kada je bila veća u odnosu na početno ugovorenu iznose 30.607,07 HRK/ 4.062,26 EUR, a koje razlike po svakom pojedinačnom anuitetu su navedene u tablici 2, u kolonama 4-8 nalaza. Također proizlazi da manje plaćeni iznosi anuiteta zbog smanjenja redovne kamatne stope, kada je redovna kamatna stopa bila manja u odnosu na početno ugovorenu iznose 319,55 EUR, kao i da je prilikom konverzije priznat iznos preplate od 10.452,59 HRK/ 1.387,29 EUR.

22.2. Prihvaćajući u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka iz kojeg dakle proizlazi da izračun samo više plaćenih anuiteta s osnova povećanja kamate iznosi 4.062,26 EUR, sud je dosudio tužitelju navedeni iznos, odlučivši kao pod točkom II. izreke presude.

22.3. Naime uvidom u spis P-101/2023, utvrđeno je da je u navedenom predmetu donesena odluka temeljem ništetne odredbe o valuti, te da u istom predmetu više plaćeni anuiteti zbog primjene prodajnog tečaja za devize kreditora za CHF za HRK u otplati kredita u odnosu da je primijenjen prodajni tečaj za devize kreditora za CHF u odnosu na HRK na dan isplate kredita iznose 44.465,16 HRK, da priznata preplata u konverziji iznosi 10.452,59 HRK tako da izračunata umanjena razlika više plaćenog od tužitelja u korist tuženika tijekom kreditnog odnosa iznosi 34.012,57 HRK/4.514,24 EUR a koji iznos je dosuđen presudom ovoga suda P-101/2023-25 od 31. srpnja 2025. Dakle u navedenom predmetu je umanjen priznati iznos u konverziji tako da sud u ovom postupku nije za isti iznos umanjivao izračunate razlike anuiteta po osnovi promjenjive kamatne stope.

23. Prigovor zastare tuženika nije osnovan.

23.1. Naime, prema stavu VSRH (Rev-2245/17-2) pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, tako da zastara za kamatnu stopu teče od 14. lipnja 2014. Kako je tužba kojom se zahtjeva isplata stečenog bez osnove s osnova ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, podnesena 24.5.2019. to nije nastupila zastara potraživanja s toga osnova.

23.2. Neosnovan je prigovor zastare tuženika za preinačeni dio tužbenog zahtjeva. Prema zaključcima predsjednika građanskih odjela Županijskih sudova i građanskog odjela VSRH od 26.11.2021. broj Su IV-162/21 u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena je preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem a prema pravnom shvaćaju građanskog odjela VSRH od 27.5.2024. broj Su –IV-123/2024-5, u slučaju kada je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka), moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP-a), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Slijedom navedenoga neosnovan je dakle prigovor tuženika o nastupu zastare.

24. Iz ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita kupnja kuće te je tužitelj kako to iz njegova iskaza proizlazi kredit iskoristio u svrhu kupnje kuće koju je tužitelj i koristio isključivo za vlastite potrebe. Isti je dakle imao status potrošača u trenutku sklapanja ugovora.

25. Neosnovan je prigovor tuženika vezano za tijek zakonskih zateznih kamata, jer prema čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, tako da od primitka svakog anuiteta teku zakonske zatezne kamate.

26. U odnosu na prigovor promašene aktivne legitimacije sud ga ocjenjuje kao neosnovanim u cijelosti. Prije svega treba istaći da su takve uplate vršene u ime, za račun i po nalogu korisnika kredita, kreditor ih je kao takve prihvatio, evidentirao i iskoristio za zatvaranje obveza po kreditu. Kako će se, i hoće li se uopće korisnik kredita i treća osoba kasnije razračunavati, nije problem kreditora, niti je to pitanje kojim bi se trebao baviti sud. Kao korisnik kredita ovdje je označen tužitelj, a kao kreditor tuženik te obzirom da nije došlo do cesije tražbine iz ugovora o kreditu, niti do pristupanja ili preuzimanja duga, sud smatra da je tužitelj aktivno legitimiran za podnošenje tužbe.

27. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a u svezi sa odredbom čl. 155. ZPP-a.

27.1. Sud je tužitelju na ime troškova parničnog postupka priznao nagradu za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 17.10.2019. (list 68) u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za zastupanje na pripremnom ročištu od 21.10.2019. (list 71) u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 7.11.2019. (list 133) u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 14.5.2025. u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za zastupanje na ročištu od 11.6.2025. u iznosu od 100,00 EUR, nagradu za sastav podneska od 30.10.2025. (list 205) u iznosu od 200,00 EUR, nagradu za zastupanje na ročištu od 20.4.2026. u iznosu od 200,00 EUR, i nagradu za pristup ročištu radi objave presude u iznosu od 100,00 EUR. Ukupni troškovi na ime zastupnja sa PDV-om iznose 2.000,00 EUR. Trošak vještačenja iznosi 398,17 EUR, a sudska pristojba na tužbu iznosi 86,26 EUR tako da je sud tužitelju odmjerio troškove parničnog postupka u iznosu od 2.484,43 EUR.

27.2. Sud nije priznao nagradu za sastav ostalih podnesaka i radnji sukladno čl. 155. ZPP-a.

28. Zbog izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Požegi 2. lipnja 2026.

Sudac:

Snježana Polgar

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda za županijski sud. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. Ana Čulo, odvjetnica iz Požege
2. OD Porobija & Porobija, Zagreb, Iblerov trg 10/VII

Broj zapisa: **9-30888-e7671**

Kontrolni broj: **0754f-71bca-69668**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.